

Arrest

**nr. 259 639 van 27 augustus 2021
in de zaken RvV X / II en RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSCHRAEGEN
Koning Albert I laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 mei 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat dezelfde verzoekende partij op 24 augustus 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 augustus 2021 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat (RvV X).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 24 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERSCHRAEGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 maart 2021 dient de verzoekende partij bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 27 mei 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, in essentie omdat het aan de Franse autoriteiten toekomt om het verzoek om internationale bescherming te behandelen. Dit is bestreden beslissing in de zaak 262 714 (hierna: de eerste bestreden beslissing), die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: T.

voornaam: S.

geboortedatum: (...)1989

geboorteplaats: Tarakhel

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer T., S., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, vroeg op 06.05.2020 een afspraak aan bij onze diensten waarbij hij de wens uitte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij werd uitgenodigd om zich aan te bieden bij onze diensten op 07.08.2020 maar kwam niet opdagen. Hij werd opnieuw uitgenodigd om zich aan te melden op 24.09.2020 maar kwam opnieuw niet opdagen. Hij bood zich op 11.03.2021 bij onze diensten aan om een formeel verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij legde hierbij geen documenten voor. Hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort. Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac ten gevolge van een vergelijking met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 10.03.2020 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Frankrijk. Deze treffer toont tevens aan dat betrokkene een verzoek voor internationale bescherming indiende in Griekenland op 19.04.2013 en in Italië op 23.12.2013.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 25.03.2021. Hij verklaarde verloofd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde dat zijn verloofde in België verblijft en verblijfsrecht heeft. Hij verklaarde geen familie in België of Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan een eerste keer verliet in 2009 en via Iran en Turkije naar Griekenland reisde. Hij verklaarde dat zijn vingerafdrukken werden genomen maar dat hij geen verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij ongeveer 2 of 2,5 jaar in Griekenland verbleef alvorens verder te reizen naar Italië. Hij verklaarde dat in Italië zijn vingerafdrukken tevens

werden genomen maar er geen verzoek indiende. Hij verklaarde dat hij ongeveer 7 of 8 maanden in Italië verbleef alvorens via Frankrijk, Nederland en veel andere landen naar Groot-Brittannië te reizen, waar hij volgens zijn verklaring in 2015 toekwam. Hij verklaarde dat hij Groot-Brittannië verliet eind 2018 en terugkeerde naar Afghanistan. Hij verklaarde dat hij Afghanistan opnieuw verliet begin 2019 en via Iran naar Turkije reisde. Hij verklaarde dat hij ongeveer 25 dagen later via onbekende landen naar Italië reisde. Hij verklaarde dat hij Italië verliet na ongeveer 3 of 4 maanden en naar Frankrijk reisde. Hij verklaarde dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Frankrijk maar dat hij er geen verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij Frankrijk ongeveer na 3 of 4 maanden verliet om naar België te reizen waar hij volgens zijn verklaring toekwam in april 2020. De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat zijn verloofde in België verblijft. Hij uitte omwille van dezelfde reden verzet tegen een overdracht aan Frankrijk.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 28.04.2021 verzoekt de betrokkene om zijn aanvraag in België te behandelen gelet op de aanwezigheid van zijn verloofde. Op 04.05.2021 werd een terugnameverzoek gericht aan de Franse instanties, die op 08.05.2021 instemden met ons verzoek conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Paris - Charles-de-Gaulle.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten

kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Frankrijk maar dat hij er geen verzoek voor internationale bescherming indiende. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor Frankrijk opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek voor internationale bescherming indiende in Frankrijk.

De betrokkene verklaarde dat hij besloot een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat zijn verloofde in België verblijft. Hij uitte omwille van dezelfde reden verzet tegen een overdracht aan Frankrijk. Hieromtrent merken we op dat artikel 2, g) van Verordening 604/2013 als gezinslid erkent voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond "de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden" en die is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De verloofde van betrokkene heeft een verblijfsdocument als langdurig ingezetene en verblijft niet in België als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De artikels 9 en 10 zijn in dit geval dan ook niet van toepassing. Verder merken we op dat de betrokkene verklaarde dat hij zijn verloofde 1 jaar geleden leerde kennen in België. Het gaat hier dus niet om een relatie die reeds bestond in het land van herkomst.

Indien zou worden aangevoerd dat de overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een schending betekent van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie- of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Frankrijk dit gezinsleven zou schenden. Hieromtrent merken we op dat betrokkene verklaarde zijn partner één jaar te kennen. Hij laat echter na om deze bewering te staven. We merken tevens op dat betrokkene in een centrum verblijft en niet bij zijn partner woont. Gelet hierop zijn we van oordeel dat er in dit geval inderdaad geen sprake is van een effectief gedeeld en duurzaam gezinsleven. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Frankrijk geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM.

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Een ander belangrijk punt waarmee volgens het EHRM rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM

worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142; EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 70). Hieromtrent merken we op dat betrokkene zijn partner leerde kennen op een moment dat hij zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevond. Verder merken we op dat betrokkene in 2020 tweemaal werd uitgenodigd om zich aan te bieden bij onze diensten maar niet op deze uitnodiging inging. Pas op 11.03.2021 bood hij zich bij onze diensten aan. Betrokkene ging de relatie dus aan en onderhield deze terwijl hij geen stappen ondernam om zijn verblijfsstatus te regulariseren. Dit betekent dat een overdracht van de betrokkene aan de Franse instanties geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) inhoudt. Verder merken we op dat de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Franse instanties niet verhindert dat de betrokkene en zijn partner die in België verblijft contacten onderhouden.

De Franse instanties stemden op 08.05.2021 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De Franse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Frankrijk is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Frankrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos & Claire Tripier, "Asylum Information Database - Country Report : France - 2020 Update", laatste update op 18.03.2021, hierna AIDArapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken ("Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications", pagina 58). Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 58).

Hieromtrent benadrukken we dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Paris - Charles-de-Gaulle, waarna hij zich dient aan te bieden bij de prefectuur van "Police de Paris (12eme bureau)". Gezien hij wordt overgedragen via een luchthaven in Parijs, kunnen we er van uit gaan dat betrokkene geen grote problemen zal ondervinden om zich naar de prefectuur te begeven. De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren ("hébergement d'urgence dédié aux demandeurs d'asile"/HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie ("centres d'accueil et d'examen de situation administrative, CAES) kennen heden een totale capaciteit van 98.564 plaatsen (pagina 101). In het rapport wordt opgemerkt

dat vele opvangcentra gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren ("In practice, it remains the case that many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated", pagina 107). In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren ("In practice, it remains the case that many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated", pagina 103). Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat het rapport erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven, maar dat lacunes blijven bestaan ("The implementation of the national reception scheme intends to avoid as much as possible cases where asylum seekers are homeless or have to resort to emergency accommodation in the long run, yet gaps in capacity persist", pagina 103). Gelet op het voorgaande benadrukken we dat derhalve niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 96). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren en die niet specifiek betrekking hebben op verzoekers voor internationale bescherming ("Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers", pagina 112). Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tijdens zijn gehoor verklaarde betrokkene een goede gezondheid te hebben. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen. De Franse autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Franse instanties (4)."

1.3. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Op 19 augustus 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing in de zaak X (hierna: de tweede bestreden beslissing). Ze luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat: de heer (1), die verklaart te heten (1),

naam : T.

voornaam : S.

geboortedatum : (...)1989

geboorteplaats : Tarakhel

nationaliteit : Afghanistan

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te plaats om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat land, op basis van het Dublinakkoord van datum akkoord, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 01/06/2021, met een termijn van 10 dagen. De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 27/05/2021. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 18/08/2021 geen andere elementen aan. Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 18/08/2021 dat hij verloofd is in België met Z. T., die de Afghaanse nationaliteit heeft en die in het bezit is van een A-kaart tot en met 04/04/2022. Er is hierrond echter niets terug te vinden in zijn dossier. Pas op 11.03.2021 bood hij zich bij onze diensten aan. Betrokkene ging de relatie dus aan en onderhield deze terwijl hij geen stappen ondernam om zijn verblijfsstatus te regulariseren. Dit betekent dat een overdracht van de betrokkene aan de Franse instanties geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) inhoudt. Verder merken we op dat de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Franse instanties niet verhindert dat de betrokkene en zijn partner die in België verblijft contacten onderhouden. Bovendien moet opgemerkt worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen

kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden ". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM. Betrokkene verklaart tevens ook dat hij geen minderjarige kinderen heeft in België. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Frankrijk een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene verklaart dat hij geen medische problematiek heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn. Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING (...)"

1.5. De verzoekende partij dient tegen voormelde beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in en vraagt met een tegelijk ingediend verzoekschrift om de vordering tot schorsing vermeld in punt 1.3. gericht tegen de eerste bestreden beslissing vermeld in punt 1.2. versneld te behandelen.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de vordering tot schorsing tegen de eerste bestreden beslissing

2.1. De verzoekende partij vraagt in haar verzoekschrift om middels dringende voorlopige maatregelen de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te willen schorsen. De vordering strekt ertoe om de door haar aanhangig gemaakte gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen. De verzoekende partij vraagt aldus om de toepassing van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. Artikel 38/85, §1, eerste en vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.

[...]

Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterste dringende noodzakelijkheid."

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.3. De ontvankelijkheid van de vordering wordt niet betwist: de verzoekende partij maakt het voorwerp uit van een beslissing van 19 augustus 2021 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, zodat haar verwijdering imminent is, en heeft tegen deze beslissing gelijktijdig een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend. De vordering tot schorsing tegen de eerste bestreden beslissing werd reeds ingeschreven op de rol en de Raad heeft zich er nog niet over uitgesproken. Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing van de eerste bestreden beslissing, met toepassing van artikel 39/85, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. De verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, §2, eerste lid *juncto* artikel 39/84, eerste lid en artikel 39/85, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet);
2. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, §2, eerste lid *juncto* artikel 39/84, eerste lid en artikel 39/85, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet).

3.2. Betreffende de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Voorafgaand moet erop worden gewezen dat, hoewel de vordering tot voorlopige maatregelen ertoe strekt de hangende vordering versneld te behandelen, en dit in beginsel betekent dat geen nieuwe middelen kunnen worden aangevoerd in het verzoekschrift tot voorlopige maatregelen, volgens artikel 39/85, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken [...] een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

3.2.2. In het initiële verzoekschrift tot schorsing voert de verzoekende partij de schending aan “(...) van artikel 17 van de Dublin Verordening (EU) nr. 604/2013 alsook voorafgaande overwegingen 14 en 17 van diezelfde Verordening; (...) van artikel 8 EVRM; (...) van artikel 22 *juncto* 191 Grondwet; (...) van artikel 7 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie; (...) van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet; *juncto* de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur”.

De verzoekende partij zet haar middel in het initiële verzoekschrift uiteen als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of

zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

** * **

Verweerder stelt dat BELGIË niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en dat deze verantwoordelijkheid aan FRANKRIJK toekomt (stuk 1). Verweerder geeft aan dat de asielprocedure in FRANKRIJK geen structurele tekortkomingen kent en dat er zich geen schending van het gezinsleven van verzoeker zou voordoen bij een terugkeer naar FRANKRIJK.

De in de bestreden beslissing opgenomen argumentatie is evenwel onzorgvuldig en onwettig.

2.1 Algemeen

Overeenkomstig punt 17 van de voorafgaande overwegingen van de van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna afgekort: Dublin-Vo) moet een lidstaat “om humanitaire redenen of uit mededogen kunnen afwijken van de verantwoordelijkheids-criteria om gezinsleden, familieleden of andere familielaties bijeen te kunnen brengen en een verzoek om internationale bescherming dat bij deze lidstaat (...) is ingediend kunnen behandelen, ook al is hij volgens de bindende criteria van deze verordening niet verantwoordelijk voor de behandeling.”

Overeenkomstig artikel 17.1 van de Verordening kan elke lidstaat – in navolging van overweging 17 van de Verordening, derhalve om humanitaire redenen of uit mededogen – in afwijking van artikel 3, lid 1 besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

Verder dient conform punt 14 van de voorafgaande overwegingen van de Verordening overeenkomstig het EVRM en het Handvest van de grondrechten van de EU, voor de lidstaten bij toepassing van de Verordening de eerbiediging van het familie- en gezinsleven voorop te staan.

Derhalve blijkt aldus dat de wetgever duidelijk het behouden van familiebanden als doelstelling vooropstelt, waarbij uit artikel 9 van de Dublin-Verordening blijkt dat het niet vereist is dat de familiebanden reeds bestonden in het land van herkomst.

“Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

Ook artikel 74/13. Vw. stelt verder dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Bovendien mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgeleverd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (zie o.a. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948 en RvV 27 december 2013, nr. 116.432).

“Er mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

(RvV 4 februari 2013, nr. 96.569)

“Het feit dat de verweerder in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van bepalingen van het EVRM.”

(RvV nr. 116.432 van 27 december 2013)

Alsook:

“De Raad benadrukt het belang dat de (Europese) wetgever middels het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gehecht aan de verplichting die rust op het bestuur om reeds bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met die elementen die er mogelijk kunnen toe leiden dat een verwijdering in strijd zal zijn met hogere rechtsnormen, en dit teneinde een daadwerkelijke rechtsbescherming op dit punt te garanderen.”

(RvV nr. 171.744 van 13 juli 2016)

Derhalve dient verweerder bij het afleveren rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker, waarbij tevens de hogere internationale rechtsnormen mee in acht dienen genomen te worden.

2.2 Toepassing in casu

Verzoeker beroept zich op diens recht op bescherming van diens familie- en gezinsleven, zoals vervat in de artikelen 8 EVRM en 7 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Het kerngezin van verzoeker bestaat uit diens verloofde, mevrouw T.A. (...), geboren op (...) 2000 te LAGHMAN (RR.: xxx) (stuk 4). Zij hebben samen een zeer grote kinderwens en zijn momenteel in behandeling in het AZ Sint-Jan om dit mogelijk te maken (stukken 3.3 en 5).

Het feit dat verzoeker en mevrouw T. (...) nog niet gehuwd of wettelijk samenwonend zijn, doet echter geen afbreuk aan het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM tussen hen beiden. Immers worden ook de facto familiebanden beschermd door art. 8 EVRM (EHRM 22 april 1997, nr. 21830/93, X, Y en Z/VK, § 36). Het bestaan van voldoende emotionele affectieve banden die wijzen op een effectief gezinsleven is hierbij essentieel (EHRM, Boughanemi v. Frankrijk, 24 april 1996, § 35).

Het staat niet ter discussie dat er in casu sprake is van een gezinsleven. Immers onderhoudt verzoeker reeds sinds lange tijd een duurzame relatie met mevrouw T. (...) en worden zij op heden medisch opgevolgd om hun kinderwens te kunnen vervullen (stukken 3.3 en 5).

Artikel 8 EVRM vormt geen absolute bescherming van het gezinsleven, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel.

“Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging in het privé- of gezinsleven van een persoon. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 53). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).” (RvV nr. 205.020 van 7 juni 2018)

Alsook:

“Een tweede criterium, ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en dat grondrechtelijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen. (...)

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken ‘in the least onerous way as regards human rights’.

(P. DE HERT, “Artikel 8. Recht op privacy” in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720 – eigen benadrukking)

In het kader van deze fair balance-toets conform artikel 8 EVRM, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd worden, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (EHRM 5 september 2000, Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98).

In casu werd dergelijke afweging niet op zorgvuldige wijze gemaakt, alwaar louter verwezen wordt naar het geven dat verzoeker mevrouw T. (...) hier in BELGIË heeft leren kennen terwijl hij nog zonder wettig verblijf was, waarbij DVZ verzoeker verwijt geen stappen ondernomen te hebben diens verblijf te regulariseren.

Evenwel gaat verweerder hierbij voorbij aan het feit dat verzoeker en mevrouw T. (...) reeds meer dan één jaar een relatie onderhouden, waarbij zij duidelijk de intentie hebben om hier een gezinsleven uit te bouwen. Verder uitte verzoeker reeds op 7 augustus 2020 diens wens om een verzoek om internationale bescherming in te dienen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 1).

Verder is mevrouw T. (...) hier verblijfsgerechtigd middels een A-kaart die werd verkregen op grond van de gezinsherenigingsprocedure met haar vader en is het voor haar aldus niet mogelijk om samen met verzoeker in FRANKRIJK te verblijven om aldaar hun gezinsleven te beleven (stuk 4).

Evenmin zou het mogelijk zijn verzoeker en mevrouw T. (...) om hen samen te laten bijstaan door het dokter in het licht van hun kinderwens, zoals hier in BELGIË wel mogelijk is (stukken 3.3 en 5).

Indien verweerder onderhavig dossier op correcte en zorgvuldige wijze zou beoordeeld hebben, zou aldus de bestreden beslissing nimmer zijn mogen afgeleverd, gezien deze beslissing een disproportionele schending van het recht op bescherming van het gezinsleven onder artikel 8 EVRM uitmaakt en aldus volledig in strijd is met artikel 74/13 VW juncto de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Tevens worden dit het recht op eerbiediging van het privé-en gezinsleven eveneens gewaarborgd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 22 van de Grondwet.

Artikel 7 Handvest: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.

Artikel 22 Grondwet: Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

Ook deze bepalingen werden aldus geschonden bij het afleveren van de bestreden beslissing.

Een verbreking van de bestreden beslissing dringt zich op.

Het enig middel is gegrond."

3.2.3. In haar vordering tot voorlopige maatregelen voegt de verzoekende partij nog deze opmerkingen toe:

"Het recht om een kind te maken en hiervoor gebruik te maken van medische hulpmiddelen valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

"82. The Court considers that the right of a couple to conceive a child and to make use of medically assisted procreation for that purpose is also protected by Article 8, as such a choice is an expression of private and family life." (EHRM dd. 3 november 2011, S.H. e.a. V. Australië, nr.: 57813/00, §82)

Verder valt ook de relatie tussen verzoeker en zijn partner onder de bescherming van art. 8 EVRM."

en

"Het uitvoeren van de bestreden beslissing, ontnemt aan verzoeker en diens partner dan ook compleet de mogelijkheid om een kind te kunnen krijgen. Daar waar verweerder stelt dat er bij een verblijf van verzoeker in het buitenland nog steeds contacten kunnen blijven onderhouden worden, gaat verweerder aldus volkomen aan dit feit voorbij."

3.2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn

wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 17 van de van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening) waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.2.6. Vooreerst wijst de Raad erop dat waar de verzoekende erop wijst dat artikel 9 van de Dublin III-Verordening niet vereist dat de familiebanden reeds bestonden in het land van herkomst, en in zoverre zij zou menen dat de eerste bestreden beslissing ten onrechte van voormelde bepaling geen toepassing maakt, zij voorbijgaat aan de motieven *“Hij uitte omwille van dezelfde reden verzet tegen een overdracht aan Frankrijk. Hieromtrent merken we op dat artikel 2, g) van Verordening 604/2013 als gezinslid erkent voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond “de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden” en die is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De verloofde van betrokkene heeft een verblijfsdocument als langdurig ingezetene en verblijft niet in België als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10).”* De verzoekende partij toont met haar betoog op het eerste zicht geenszins aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat haar verloofde niet in België verblijft als persoon die internationale bescherming geniet en aldus niet dat ten onrechte geen toepassing werd gemaakt van artikel 9 van de Dublin III-Verordening.

3.2.7. Artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt

bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.”

Overweging 17 van de Dublin III-Verordening, in zoverre deze overweging stelt dat een lidstaat om humanitaire redenen of uit mededogen kan afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om gezinsleden, familieleden of andere familierelaties bijeen te kunnen brengen en een verzoek om internationale bescherming dat bij deze lidstaat is ingediend kan behandelen, ook al is hij volgens de bindende criteria niet verantwoordelijk voor de behandeling, wordt veruitwendigd in artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening dat een soevereiniteitsclausule bevat op grond waarvan een lidstaat de mogelijkheid heeft – en niet de verplichting – om te besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming, ook al is hij daartoe niet verplicht op grond van de criteria voorzien in de Dublin III-Verordening, te behandelen.

De gemachtigde beschikt op basis van artikel 17 (1) (soevereiniteitsclausule) en op basis van artikel 17 (2) (humanitaire clausule) van de Dublin III-Verordening over een discretionaire bevoegdheid die hem toelaat om af te wijken van bindende verantwoordelijkheidscriteria omwille van mededogen, humanitaire redenen of teneinde familierelaties te verenigen die niet vallen onder de bindende verantwoordelijkheidscriteria, een principe dat eveneens bevestigd wordt in overweging 17 van de Dublin III-Verordening. Dit *“moeten kunnen afwijken”* en *“kan (...) een lidstaat vragen een verzoeker over te nemen”* houdt echter geen verplichting in, maar is een discretionaire bevoegdheid. In dit verband leidt de loutere aanwezigheid van familieleden in het Rijk niet tot de toepassing van de artikelen 17(1) en 17 (2).

Overweging 14 van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dient voor de lidstaten bij de toepassing van deze verordening de eerbiediging van het familie- en gezinsleven voorop te staan.”

3.2.8. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij bij het afleveren van de eerste bestreden beslissing rekening moet houden met het familie- en gezinsleven, waarbij tevens de hogere internationale rechtsnormen mee in acht dienen genomen te worden, dat zij zich beroept op het recht op bescherming van haar familie- en gezinsleven.

3.2.8.1. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk

onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

3.2.8.2. De verzoekende partij betoogt dat haar kerngezin bestaat uit haar verloofde, mevrouw T.A., dat zij samen een zeer grote kinderwens hebben en momenteel in behandeling zijn om dit mogelijk te maken, waarbij zij verwijst naar de bij het verzoekschrift gevoegde stukken 3.3. en 5. Zij meent dat haar relatie met haar verloofde valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, dat het feit dat zij nog niet gehuwd of wettelijk samenwonend zijn, geen afbreuk doet aan het bestaan van het gezinsleven, dat het niet ter discussie staat dat er *in casu* sprake is van een gezinsleven, dat zij immers reeds lange tijd een duurzame relatie onderhoudt met mevrouw T.A. en zij heden medisch worden opgevolgd om hun kinderwens te kunnen vervullen.

In de eerste bestreden beslissing wordt betreffende het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar verloofde gemotiveerd wat volgt:

"Indien zou worden aangevoerd dat de overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een schending betekent van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie- of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Frankrijk dit gezinsleven zou schenden. Hieromtrent merken we op dat betrokkene verklaarde zijn partner één jaar te kennen. Hij laat echter na om deze bewering te staven. We merken tevens op dat betrokkene in een centrum verblijft en niet bij zijn partner woont. Gelet hierop zijn we van oordeel dat er in dit geval inderdaad geen sprake is van een effectief gedeeld en duurzaam gezinsleven. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Frankrijk geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM."

Met haar betoog weerlegt de verzoekende partij op het eerste zicht voormelde motieven niet dat zij het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie- of gezinsleven moet aantonen, dat zij verklaart haar partner gedurende één jaar te kennen doch deze bewering niet staakt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de advocaat van de verzoekende partij op 28 april 2021 een schrijven

overmaakte aan de verwerende partij waarin zij wijst op de aanwezigheid in België van de verloofde van de verzoekende partij en hun kinderwens waarvoor zij in behandeling zouden zijn. Er wordt een stavingstuk gevoegd. Uit het administratief dossier blijkt dat het gaat om een medisch attest op naam van de verzoekende partij waaruit een onderzoek naar het sperma blijkt. Uit dit document kan niet afgeleid worden dat de verzoekende partij en haar partner elkaar gedurende één jaar kennen of een duurzaam en reëel gezinsleven onderhouden – de partner van de verzoekende partij wordt overigens op het eerste zicht in het medisch attest niet vermeld – zodat de verzoekende partij niet aantoonde dat de vaststelling dat zij haar verklaring dat zij haar partner gedurende één jaar kent niet staft, foutief is. Evenmin betwist zij de vaststelling dat zij in het centrum verblijft en niet bij haar partner woont.

In zoverre de verzoekende partij meent dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij een kinderwens hebben en in behandeling zijn om dit mogelijk te maken en dat hieruit een duurzaam en reëel bestaand familie-of gezinsleven zou blijken, stelt de Raad vast dat het administratief dossier een schrijven van de advocaat van 28 april 2021 bevat. Bij dit schrijven van de advocaat, die wijst op een kinderwens en het in behandeling zijn om dit mogelijk te maken, werd, het weze herhaald, enkel een medisch attest gevoegd op naam van de verzoekende partij waaruit een onderzoek naar het sperma blijkt. Hieruit blijkt geenszins een kinderwens tussen de verzoekende partij en haar vermeende partner. De overige stukken, opgenomen in de inventaris bij het verzoekschrift onder punt 5, betreffen een attest van een arts van de afdeling gynaecologie die stelt dat de vermeende partner van de verzoekende partij op 12 april 2021 komt voor het bespreken van de resultaten van de sperma-analyse van haar man, zonder dat de naam van de man wordt vermeld, en besluit dat er zeer slecht sperma is waardoor ICSI nodig zal zijn, waarbij uitleg wordt gegeven aan de vermeende partner en wordt gewezen op controle in Brugge voor verdere opvolging, een afspraakbevestiging opgemaakt op 12 april 2021 voor een consultatie in het centrum reproductieve geneeskundig in het AZ Sint Jan in Brugge, een afsprakenoverzicht van 21 mei 2021 waarop zowel de verzoekende partij als haar vermeende partner vermeld staan, een bloedonderzoek van 21 mei 2021 op naam van de vermeende partner van de verzoekende partij en een bloedonderzoek van 21 mei 2021, op naam van de verzoekende partij. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de eerste bestreden beslissing kennis had van deze stukken, zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien wijst de Raad er nog op dat uit voormelde documenten op het eerste zicht geenszins blijkt dat er voor de verzoekende partij en/of haar partner reeds bepaalde behandelingen opgestart zijn. Er blijken uit de gevoegde documenten enkel onderzoeken en afspraken, doch geenszins het reeds opstarten van bepaalde behandelingen.

3.2.8.3. In zoverre de verzoekende partij voor het nemen van de eerste bestreden beslissing wel, nadien of heden een beschermingswaardig gezinsleven, gelet op de relatie met haar partner/verloofde en de geuite kinderwens, aannemelijk heeft gemaakt of maakt, stelt de Raad vast dat de verwerende partij eveneens deze hypothese heeft onderzocht en heeft geoordeeld in de eerste bestreden beslissing:

“Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Een ander belangrijk punt waarmee volgens het EHRM rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142; EHRM 28 juni 2011, Nuñez-Noorwegen, § 70). Hieromtrent merken we op dat betrokkene zijn partner leerde kennen op een moment dat hij zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevond. Verder merken we op dat betrokkene

in 2020 tweemaal werd uitgenodigd om zich aan te bieden bij onze diensten maar niet op deze uitnodiging inging. Pas op 11.03.2021 bood hij zich bij onze diensten aan. Betrokkene ging de relatie dus aan en onderhield deze terwijl hij geen stappen ondernam om zijn verblijfsstatus te regulariseren. Dit betekent dat een overdracht van de betrokkene aan de Franse instanties geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) inhoudt. Verder merken we op dat de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Franse instanties niet verhindert dat de betrokkene en zijn partner die in België verblijft contacten onderhouden.”

Uit deze motivering blijkt op het eerste zicht dat de gemachtigde acht heeft geslagen op het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM, en bijgevolg ook in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Immers, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld.

Uit voormelde motieven blijkt op het eerste zicht ook afdoende waarom de verwerende partij geen toepassing heeft gemaakt van de mogelijkheid geboden door artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening. De verzoekende partij maakt *prima facie* niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat volgt, dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

De verzoekende partij betoogt dat zij en haar partner het recht hebben om een kind te maken en hiervoor gebruik te maken van medische hulpmiddelen, dat dit recht valt onder artikel 8 van het EVRM, onder verwijzing naar een arrest van het EHRM van 3 november 2011 met nr. 57813/00. Zij vervolgt dat hoewel artikel 8 van het EVRM geen absolute bescherming vormt van het gezinsleven, de afwijking in verhouding dient te staan met het nagestreefde doel, waarbij zij wijst op de fair balance'-toets en meent dat *in casu* een dergelijke afweging niet op zorgvuldige wijze werd gemaakt, daar louter verwezen wordt naar het feit dat zij mevrouw T.A. hier in België heeft leren kennen terwijl zij nog zonder wettig verblijf was waarbij de verwerende partij haar verwijt geen stappen te hebben ondernomen om haar verblijf te regulariseren. Zij betoogt dat de verwerende partij er hierbij aan voorbij gaat dat zij en mevrouw T.A. reeds meer dan één jaar een relatie onderhouden, waarbij zij duidelijk de intentie hebben om hier een gezinsleven uit te bouwen, dat zij op 7 augustus 2020 haar wens uitte om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Vervolgens wijst zij erop dat haar vermeende partner hier verblijfsgerechtigd is middel een A-kaart die werd verkregen op grond van gezinshereniging met haar vader en het dus voor haar partner niet mogelijk is om samen met haar in Frankrijk te verblijven om aldaar het gezinsleven te beleven, dat het evenmin mogelijk zou zijn om hen samen te laten bijstaan door de dokter in het licht van hun kindervens, zoals hier in België wel mogelijk is, dat het uitvoeren van de bestreden beslissing haar en haar partner de mogelijkheid ontnaemt om een kind te kunnen krijgen, dat waar de verwerende partij stelt dat er bij een verblijf in het buitenland nog steeds contacten kunnen blijven onderhouden worden, zij aldus volkomen aan dit feit voorbijgaat.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op het eerste zicht niet aannemelijk dat de belangenafweging in de eerste bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of strijdig met artikel 8 van het EVRM is.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3

oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu is er sprake van een situatie van eerste toelating, aangezien de verzoekende partij nooit heeft kunnen beschikken over een niet-precair verblijfsrecht. In zulke situatie moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de betrokken staat om het recht op gezinsleven op zijn grondgebied te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, waarbij een billijke afweging wordt gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en het algemeen belang van de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten, is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, par. 70).

Het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij verhindert dat zij en haar partner zich samen laten bijstaan door een dokter in het licht van hun kinderwens, is op het eerste zicht niet dienstig nu uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken geenszins blijkt dat er sprake is van bepaalde

verdere opvolgingen of bepaalde behandelingen, nog minder dat er sprake zou zijn van opvolging en/of behandelingen ten aanzien van zowel de verzoekende partij als van haar partner waardoor zij samen moeten bijstaan worden door een dokter in het licht van hun kinderwens.

In de veronderstelling dat de verzoekende partij en haar vermeende partner nog steeds een kinderwens hebben alsook hiertoe eventueel effectief behandelingen nodig zouden hebben, wordt niet aangetoond dat de eventuele benodigde behandelingen niet verder gezet kunnen worden wanneer de verzoekende partij zich in orde gebracht heeft met haar binnenkomst- en verblijfsdocumenten of dat een fertiliteitsbehandeling voor de verzoekende partij niet verder gezet kan worden in het land van bestemming. In dit verband wijst de Raad er ook op dat de verzoekende partij en haar vermeende partner hun zogenaamde relatie hebben opgebouwd tijdens een onregelmatig en precair verblijf. Het loutere feit dat de verzoekende partij en mevrouw T.A. reeds meer dan één jaar een relatie onderhouden, waarbij zij duidelijk de intentie hebben om hier een gezinsleven uit te bouwen en dat de verzoekende partij op 7 augustus 2020 haar wens uitte om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk.

De verzoekende partij toont op het eerste zicht niet aan dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, haar zogenaamd gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De Raad wijst er nog op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar vermeende partner en haar zogenaamd gezinsleven met haar verder te onderhouden. De eerste bestreden beslissing verhindert evenmin dat de verzoekende partij en mevrouw T.A. elkaar ontmoeten in het land van bestemming. De verwerende partij heeft er in die zin op het eerste zicht terecht op gewezen dat de behandeling van de asielaanvraag door de Franse autoriteiten niet verhindert dat de verzoekende partij en haar partner contacten onderhouden. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat de verwerende partij met dit motief voorbij gaat aan de kinderwens. De verzoekende partij toont niet aan dat de vereiste contacten gelet op de kinderwens niet kunnen plaatsvinden tijdens ontmoetingen in het land van bestemming. Waar zij stelt dat het voor haar vermeende partner niet mogelijk is om met haar in Frankrijk te verblijven gelet op haar verblijfsstatus in België, maakt zij dit op het eerste zicht geenszins aannemelijk. Zij toont *prima facie* niet aan dat bezoeken of korte verblijven aldaar niet mogelijk zouden zijn.

De verzoekende partij kan niet ontkennen dat het voorgehouden gezinsleven werd ontwikkeld in een periode waarin de betrokkenen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van de verzoekende partij er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108).

De Raad stelt evenwel aldus vast dat de verzoekende partij op het eerste zicht niet aantoont dat een eventuele fertiliteitsbehandeling niet kan worden gestart of verder gezet in Frankrijk voor haar of later in België wanneer de verzoekende partij in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten. Voorts blijkt *prima facie* ook niet dat de vermeende partner een behandeling nodig heeft, noch dat indien zij deze behoeft de aanwezigheid van de verzoekende partij hiervoor vereist is. De verzoekende partij toont op het eerste zicht ook niet aan dat de vereiste contacten gelet op de kinderwens niet kunnen plaatsvinden tijdens ontmoetingen in het land van bestemming. De verzoekende partij toont op het eerste zicht niet aan dat zij en haar vermeende partner door de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing de kans worden ontnomen om kinderen te krijgen. De verzoekende partij toont dan ook niet aan, door het verwijzen naar de kinderwens, dat er *in casu* sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden.

De verzoekende partij toont *prima facie* niet aan dat de eerste bestreden beslissing een wanverhouding heeft veroorzaakt tussen haar belangen en deze van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, inclusief het recht op voortplanting dat onder deze bepaling ressorteert en evenmin absoluut van aard is.

Betreffende de verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van het EHRM betreffende het recht op voortplanting, wijst de Raad erop dat in de zaak S.H. en andere t. Oostenrijk, nr. 57813/00 van 3 november 2011 het EHRM weliswaar oordeelde dat het recht voor een (*in casu* Oostenrijks) koppel om

zwanger te worden en daarbij voor dat doel gebruik te maken van medische assistentie voor de voortplanting beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM. Evenwel oordeelde het Hof dat de restricties in de Oostenrijkse regelgeving waarbij niet elke vorm van medische assistentie toegelaten wordt geen schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. De zaak waarnaar de verzoekende partij verwijst situeert zich niet in een migratiecontext en handelt niet over een mogelijk verblijfsrecht in zo'n geval. De verzoekende partij maakt, gelet op de bovenvermelde vaststellingen, niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing de rechtspraak van het EHRM in de zaak S.H. en andere t. Oostenrijk, nr. 57813/00 van 3 november 2011 miskent.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste zicht niet aangetoond. Evenmin blijkt *prima facie* een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel in het licht van voormelde bepaling.

Aangezien artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest *prima facie* niet worden aangenomen.

De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is eveneens gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers “*een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden*” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar hierboven reeds werd geconcludeerd dat op het eerste zicht geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en de verzoekende partij op het eerste zicht ook niet aantoonde dat artikel 22 van de Grondwet ter zake in een ruimere bescherming zou voorzien dan wat in artikel 8 van het EVRM wordt gewaarborgd, kan *prima facie* ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

3.2.9. Gelet op voormelde vaststellingen slaagt de verzoekende partij er *prima facie* niet in een schending van de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen aannemelijk te maken.

Het enig middel is niet ernstig.

3.2.10. Gelet op het voorgaande is niet voldaan aan de voorwaarde van het ernstig middel. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing tegen de eerste bestreden beslissing te verwerpen.

3.3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing

3.3.1. Bevoegdheid van de Raad

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 51/5, §4, derde lid van dezelfde wet tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

De Raad is derhalve niet bevoegd in de mate dat de vordering is gericht tegen de beslissing tot vasthouding, vervat in de tweede bestreden beslissing.

3.3.2. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er

ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.3.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 51/5, §4, tweede lid *iuncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM, artikel 22 *iuncto* artikel 191 van de Grondwet, van artikel 7 van het Handvest *iuncto* de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

* * *

De bestreden beslissing tot terugleiding (stuk 1) is gebaseerd op de beslissing van 27 mei 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (stuk 8).

Deze beslissing van 29.05.2020 is evenwel fundamenteel onrechtmatig/onjuist (zie infra).

De rechter heeft evenwel de opdracht om onwettige bestuurshandelingen buiten toepassing te laten, hetgeen bekend staat als de “exceptie van onwettigheid”. Het Hof van Cassatie oordeelde reeds herhaaldelijk inzake de bevoegdheid van hoven en rechtbanken om de wettigheid van administratieve beslissingen te toetsen, zelfs indien de beslissing zelf reeds definitief zou zijn (zie o.a. Cass. 7 november 1975, Arr.Cass 1975-76, 316; Cass. 12 september 1997, Arr.Cass. 1997, 812).

* * *

Verweerder stelt verzoeker dient te worden teruggeleid naar de grens, en er zich bij deze terugleiding geen schending van het recht op familieleven, zoals vervat in artikel 8 EVRM inhoudt, zou voordoen (stuk 8).

De in de bestreden beslissing opgenomen argumentatie is evenwel onzorgvuldig en onwettig.

2.1 Algemeen

Artikel 74/13. Vw. stelt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Bovendien mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgeleverd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees

Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (zie o.a. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948 en RvV 27 december 2013, nr. 116.432).

“Er mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.” (RvV 4 februari 2013, nr. 96.569)

“Het feit dat de verweerder in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van bepalingen van het EVRM.” (RvV nr. 116.432 van 27 december 2013)

Alsook:

“De Raad benadrukt het belang dat de (Europese) wetgever middels het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gehecht aan de verplichting die rust op het bestuur om reeds bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met die elementen die er mogelijk kunnen toe leiden dat een verwijdering in strijd zal zijn met hogere rechtsnormen, en dit teneinde een daadwerkelijke rechtsbescherming op dit punt te garanderen.” (RvV nr. 171.744 van 13 juli 2016)

Derhalve dient verweerder bij het afleveren rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker, waarbij tevens de hogere internationale rechtsnormen mee in acht dienen genomen te worden.

2.2 Toepassing in casu

Verzoeker beroept zich op diens recht op bescherming van diens prive- en familieleven, zoals vervat in de artikelen 8 EVRM en 7 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Het kerngezin van verzoeker bestaat uit diens verloofde, mevrouw T.A. (...), geboren op 22 oktober 2000 te LAGHMAN (RR.:XXX) (stuk 4). Zij hebben samen een zeer grote kinderwens en zijn momenteel in behandeling in het AZ Sint-Jan om dit mogelijk te maken (stukken 3.3 en 5).

Het recht om een kind te maken en hiervoor gebruik te maken van medische hulpmiddelen valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

“82. The Court considers that the right of a couple to conceive a child and to make use of medically assisted procreation for that purpose is also protected by Article 8, as such a choice is an expression of private and family life.” (EHRM dd. 3 november 2011, S.H. e.a. V. Australië, nr.: 57813/00, §82)

Verder valt ook de relatie tussen verzoeker en zijn partner onder de bescherming van art. 8 EVRM. Het feit dat verzoeker en mevrouw T. (...) nog niet gehuwd of wettelijk samenwonend zijn, doet echter geen afbreuk aan het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM tussen hen beiden. Immers worden ook de facto familiebanden beschermd door art. 8 EVRM (EHRM 22 april 1997, nr. 21830/93, X, Y en Z/VK, § 36). Het bestaan van voldoende emotionele affectieve banden die wijzen op een effectief gezinsleven is hierbij essentieel (EHRM, Boughanemi v. Frankrijk, 24 april 1996, § 35).

Het staat niet ter discussie dat er in casu sprake is van een gezinsleven. Immers onderhoudt verzoeker reeds sinds lange tijd een duurzame relatie met mevrouw T. (...) en worden zij op heden medisch opgevolgd om hun kinderwens te kunnen vervullen (stukken 3.3 en 5).

Artikel 8 EVRM vormt geen absolute bescherming van het gezinsleven, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel.

“Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging in het privé- of gezinsleven van een persoon. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 53). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).” (RvV nr. 205.020 van 7 juni 2018)

Alsook:

“Een tweede criterium, ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op

grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en dat grondrechtelijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen. (...)

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken 'in the least onerous way as regards human rights'.

(P. DE HERT, "Artikel 8. Recht op privacy" in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720 – eigen benadrukking)

In het kader van deze fair balance-toets conform artikel 8 EVRM, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel privé- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd worden, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (EHRM 5 september 2000, Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98).

In casu werd dergelijke afweging niet op zorgvuldige wijze gemaakt, alwaar louter verwezen wordt naar het geven dat verzoeker mevrouw T. (...) hier in BELGIË heeft leren kennen terwijl hij nog zonder wettig verblijf was, waarbij DVZ verzoeker verwijt geen stappen ondernomen te hebben diens verblijf te regulariseren.

Evenwel gaat verweerder hierbij voorbij aan het feit dat verzoeker en mevrouw T. (...) reeds meer dan één jaar een relatie onderhouden, waarbij zij duidelijk de intentie hebben om hier een gezinsleven uit te bouwen.

Verder is mevrouw T. (...) hier verblijfsgerechtigd middels een A-kaart die werd verkregen op grond van de gezinsherenigingsprocedure met haar vader en is het voor haar aldus niet mogelijk om samen met verzoeker in FRANKRIJK te verblijven om aldaar hun gezinsleven te beleven (stuk 4).

Evenmin zou het mogelijk zijn verzoeker en mevrouw T. (...) om hen samen te laten bijstaan door het dokter in het licht van hun kinderwens, zoals hier in BELGIË wel mogelijk is (stukken 3.3 en 5). Het uitvoeren van de bestreden beslissing, ontnemt aan verzoeker en diens partner dan ook compleet de mogelijkheid om een kind te kunnen krijgen. Daar waar verweerder stelt dat er bij een verblijf van verzoeker in het buitenland nog steeds contacten kunnen blijven onderhouden worden, gaat verweerder aldus volkomen aan dit feit voorbij.

Indien verweerder onderhavig dossier op correcte en zorgvuldige wijze zou beoordeeld hebben, zou aldus de bestreden beslissing nimmer zijn mogen afgeleverd, gezien deze beslissing een disproportionele schending van het recht op bescherming van het gezinsleven onder artikel 8 EVRM uitmaakt en aldus volledig in strijd is met artikel 74/13 VW juncto de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Tevens worden dit het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven eveneens gewaarborgd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 22 van de Grondwet.

Artikel 7 Handvest: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.

Artikel 22 Grondwet: Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

Ook deze bepalingen werden aldus geschonden bij het afleveren van de bestreden beslissing.

Een schorsing van de bestreden beslissing dringt zich op.

Het enig middel is gegrond."

3.3.3.2. De verzoekende partij betoogt dat de tweede bestreden beslissing gebaseerd is op de eerste bestreden beslissing en deze fundamenteel onrechtmatig en onjuist is, dat de rechter de opdracht heeft om onwettige bestuurshandelingen buiten toepassing te laten.

Nu de verzoekende partij, zoals blijkt uit punt 3.2. op het eerste zicht niet aannemelijk maakt dat de eerste bestreden beslissing onrechtmatig of onjuist is, is haar betoog niet dienstig.

3.3.3.3. Voor het overige wordt grotendeels hernomen wat hiervoor reeds werd beoordeeld. Bij het verzoekschrift gericht tegen de tweede bestreden beslissing worden ook geen andere (medische)

attesten of stukken betreffende het gezinsleven voorgelegd dan bij het verzoekschrift gericht tegen de eerste bestreden beslissing. De Raad kan dan ook volstaan met een verwijzing naar de uiteenzetting in punt 3.2.

In de tweede bestreden beslissing wordt immers eveneens geoordeeld over het gezinsleven van de verzoekende partij met haar vermeende partner en gesteld dat de verzoekende partij verklaart op 18 augustus 2021 dat zij verloofd is in België met mevrouw T. die in het bezit is van een A-kaart, dat hieromtrent niets terug te vinden is het dossier, dat de verzoekende partij een relatie aanging en onderhield terwijl zij geen stappen ondernam om haar verblijfsstatus te regulariseren, dat er aldus geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM, alsook dat de behandeling van de asielaanvraag door de Franse autoriteiten niet verhindert dat de verzoekende partij en haar partner contacten onderhouden.

Gelet op de uiteenzetting in punt 3.2. maakt de verzoekende partij aldus met haar betoog op het eerste zicht de schending van de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Daaraan kan nog worden toegevoegd dat de verzoekende partij voorafgaand aan de beslissing tot terugleiding op 18 augustus 2021 gehoord werd, doch geen elementen aanbracht die de beoordeling in punt 3.2.8. in een ander daglicht kan stellen. In tegendeel, de verzoekende partij wijst tijdens het gehoor wel nog op de aanwezigheid van haar verloofde in België en de wens een gezinsleven uit te bouwen, doch niet of niet meer op een specifieke kindervens, nog minder op lopende behandelingen of een medische opvolging in het kader van voormelde wens.

3.3.3.4. Het enig middel is niet ernstig.

3.3.4. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ontvankelijk.

Artikel 3

De vordering tot schorsing, gekend onder het rolnummer X, wordt verworpen.

Artikel 4

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gekend onder het rolnummer X wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER